

[Nyhøe Andersen.]

forslag om motiveret dagsorden, som blev stillet af den socialdemokratiske ordfører på 4 partiers, deriblandt også venstres, vegne.

Hilmar Baunsgaard: Jeg vil gerne først meddele, at også jeg kan anbefale tingets medlemmer at stemme for den af hr. Poul Dalsager foreslåede dagsorden.

Jeg har derudover en enkelt bemærkning at knytte til hr. Poul Dalsagers indlæg, idet hr. Poul Dalsager fandt det passende at sige, at den tidligere handelsminister og dermed den tidligere regering havde spillet sorteper videre til den nuværende handelsminister. Jeg tror, det er gået op for os alle, at hr. Poul Dalsager føler, han har haft en vanskelig opgave i dag, men jeg vil gerne sige til det ærede medlem som min erfaring, at vanskelige opgaver løser man nu også bedst, hvis man stræber efter at gøre det med lidt værdighed, og jeg har aldrig rigtig kunnet forstå den masochistiske trang til, når man har en vanskelig opgave, så selv at tilføje nye ting, der kun gør den yderligere vanskelig. For at det historisk kan blive slået fast vil jeg gerne sige, at efter de drøftelser, vi har haft i handelsudvalget, stod det os alle klart, at den nuværende handelsminister under sit besøg i Bruxelles ikke fremførte et eneste argument, som ikke var fremført i forvejen. Det kan være tonen, der har givet melodien, og ikke andet. Jeg vil også gerne sige efter at have studeret det svar, som formanden for Ministerrådet, hr. Aldo Moro, har givet, at der er intet i det svar, vi ikke vidste i forvejen, og der var intet, som ikke enhver, der interesserer sig for handelsforhold, burde vide på forhånd. Også dér må der være tale om, at tonen har været den samme og dermed er kommet til at gøre melodien.

I det store og hele kan jeg give tilslutning til den redegørelse, som handelsministeren i går gav folketinget. Jeg er enig med ministeren i, at de opnåede forhandlingsresultater må siges at være tilfredsstillende set ud fra et dansk synspunkt. Det gælder også de særftaler, der er blevet truffet for Grønlands og Færøernes vedkommende. Med den erfaring, jeg har fra forhandlingerne under den tidligere regerings ledelse, er det min opfattelse, at man ikke alene har opnået,

hvad der må siges at være mulighed for, men har opnået aftaler af en sådan karakter, at de reelle problemer for Grønlands og Færøernes erhvervsliv er tilgodeset på en måde, der må være tilfredsstillende. På baggrund af den politiske skepsis, der eksisterer i dele af det færøske lagting, synes jeg også, der er grund til at understrege det absolut tilfredsstillende i, at der er skabt mulighed for, at Færøerne får en periode efter Danmarks indtræden til, om det ønskes, fra færøsk side at indhente erfaringer med henblik på en senere beslutning om, hvorvidt Færøerne ønsker at indtræde i EF.

Jeg mener samtidig, der er grund til at udtale tilfredshed med de ordninger, der er blevet aftalt for det danske fiskeriterritorium.

Den hjemlige diskussion har indtil dette øjeblik stærkest været præget af, at henholdsvis tilhængere og modstandere helt åbenbart har vidt forskellige forventninger til fællesmarkedets videre udvikling. Jeg er enig med ministeren i, at diskussionen om muligheder for udvidelse af området for institutionelle beføjelser er aldeles overeksponeret. For det første er der ingen aktuel grund til at antage, at sådanne udvidelser er forestående, og dernæst kan der henvises til Romtraktatens artikel 236, der helt klart siger, at ændringer i traktaten træder i kraft efter at være blevet ratificeret af alle medlemsstaterne i overensstemmelse med disses statsretlige regler.

Den helt specielle diskussion om, hvorvidt Danmark sikkerhedspolitisk bliver bundet, forekommer ikke alene at være overeksponeret, men hviler på en søgt og til tider stærkt tendentiøs fremstilling fra modstandernes side. Læser man artikel 223, hedder det jo, at denne traktats bestemmelser ikke er uforenelige med følgende regler, hvorblandt findes reglen om, at ingen medlemsstat er forpligtet til at meddele oplysninger, hvis udbredelse efter dens opfattelse vil stride mod dens væsentlige sikkerhedsinteresser. Ser man nu denne artikel i sammenhæng med artikel 236, så kan der ikke herske nogen tvivl om, at ministeren og regeringen og dermed også vi andre har ret i, at det afhænger af Danmark selv, om vi til sin tid ønsker at gå ind under fælles sikkerhedsbeføjelser. Lad det for god ordens skyld